

Kirken burde have en glad smiley

Kirken burde have en smiley!

Altså en glad smiley – det er min påstand!

Ude på hoveddøren skal den sidde – så alle kan se, at dette hus rummer

noget godt, og at dette hus har et godt budskab fra Gud til alle

mennesker – et budskab, det er værd at høre, og som man kan blive glad ved og få fred i sjælen af.

Kirken burde have en glad smiley.

Desværre kan vi kun være 700 mennesker herinde og ikke 5.000, som samlede sig om Jesus dengang. Men hvis galt skulle være, kan vi samles næste gang på Køge Torv.

Smileyer er der flere af. Der er de gule glade og de gule sure, og der er de grønne for godt arbejdsmiljø og indeklime og røde for dårligt, og så er der elitesmileyen, som gives, når et sted har haft 4 glade smileyer i træk.

Så vi burde nok nemt kunne få en elitesmiley på hoveddøren.

Hvorfor nu det?

Jo, det er fordi Gud gør rent bord med sin tilgivelse og byder på både brød og vin af bedste gudelige kvalitet.

Der er nok til alle, det er gratis, og så er det indbegrebet af kærlighed! Det er simpelthen et kærlighedsmåltid fra Gud.

Vi hører i evangeliet om en god mor, der ikke er der. Vi hører, at hun har gjort noget godt for sin søn, som er der.

Drengen med madpakken, med fem bygbrød og to fisk.

Det skal børn da have med, en madpakke, hvis de ikke kommer hjem til spisetid.

Når man ikke har mor ved hånden, så er det godt at have hendes madpakke ved hånden, og måske har hun lagt noget sødt i den ved siden af leverpostejen og ostemaden. Sådan er en god mor, hun drager omsorg for en og overrasker med sin kærlighed.

En lille dreng med fem bygbrød og to fisk, men hvad er det til så mange?

Pludselig bliver drengen involveret i et drama, fordi han står med sin madpakke. Der er ingen, der spørger, om han vil bytte. Ingen, der spørger ham om noget som helst. Men der er nogen, som tager brødet ud af hånden på ham, for der er 5000 mennesker, der skal bespises.

Historien får fart på. Pludselig vandrer de fem bygbrød og de to fisk rundt mellem den store mængde mennesker, og hvad der bliver tilovers, samles i tolv kurve.

En dreng uden navn og en mor, der ikke er der. De to er egentlig hovedpersonerne i det spil med to parallelle handlinger.

Der er drengen med madpakken, som mætter 5000, og så er der Jesus, som ikke vil være konge på folkets betingelser. Han vil slet ikke være jordisk hersker, diktator eller det, der er værre.

Men drengen med madpakken kunne være et billede på Jesus, som giver os sin madpakke, som består af ham selv.

Inden vi holder altergang, skal vi høre Jesus ord om madpakken, når han siger om brødet: Tag dette og spis det; det er mit legeme, som gives for jer. Om vinen siger han: Det er mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse.

Brødet og vinen er vores himmelske rejsekost, den madpakke, som gives os helt gratis af kærlighed fra Gud vor skaber, der er som en mor, der sørger for sit barn. En mors madpakke, rejsekosten, Livsbrødet fra ham, som om sig selv siger: JEG ER livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.

Vi er på vej mod påske. På vej mod den sandhed, som vi smager i nadveren, at den enes død skal være de andres brød. At Jesu død er Livsbrødet for os. Livsbrødet, som er livsalig, livsbekræftende, livsforsikring, som giver livskraft, livsmod, livsglæde, livsånd, livsvarigt på vores livsvej.

Det kan da ikke vurderes højt nok!

En glad smiley!

Det er i hvert fald en glad smiley, vi får af Gud, hver gang vi samles til gudstjeneste.

Gud gør rent bord med sin tilgivelse og byder på både brød og vin af bedste gudelige kvalitet.

Der er nok til alle, det er gratis, og så er det indbegrebet af kærlighed! Det er simpelthen et kærlighedsmåltid fra Gud. Velbekomme!

Prædiken til søndag 3. april 2011 – midfaste søndag Tekst: Joh 6,1-15

Køge Kirke ved Susanne Fabritius de Tengnagel